

Arrest

nr. 140 896 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 april 2014 heeft verzoekster een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit op grond van wettelijke samenwoning met een Britse onderdaan.

1.2. Op 13 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben,

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- positieve woonstcontrole door de Lokale Politie Sint-Niklaas dd. 22.11.2013; verklaring wettelijke samenwoning dd. 15.01.2014: beide documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, voert verzoekster aan: *“Geput uit de schending van artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster aan de hand van de voorgelegde positieve woonstcontrole door de Lokale Politie Sint-Niklaas dd. 22.11.13, de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 15.01.14 en de meerdere foto's van verzoekster en haar partner niet afdoende bewijst dat zij haar EU-partner reeds meer dan twee jaar voorafgaand aan haar aanvraag van 22.04.14 kent; aangezien verzoekster haar EU-partner reeds veel langer dan 2 jaar kent en reeds geruime tijd met hem een relatie heeft; aangezien verzoekster alsook haar EU-partner beiden afkomstig zijn van Albanië en elkaar reeds kennen toen ze beiden nog in Albanië woonden; aangezien de EU-partner daarna naar Groot-Brittannië is gaan wonen en werken en aldaar ook de Britse nationaliteit bekwam; aangezien de door verzoekster voorgebrachte foto's deels genomen zijn in Albanië en deels in Groot-Brittannië toen ze haar partner aldan ging bezoeken; aangezien deze foto's aldus teruggaan tot een periode langer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag van verzoekster van 22.04.14; aangezien tenslotte de bestreden beslissing niet betwist dat de EU-partner van verzoekster over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt alsook over een afdoende huisvesting; dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomd is; dat volledigheidshalve en voor zoveel als nodig dient opgemerkt dat de verzoekster thans zwanger is van haar eerste kind samen met haar EU-partner én aldus zij vanaf de geboorte van het kind sowieso aan de voorwaarden van art. 40bis Vw. zal voldoen (zie stuk 2) dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 13.10.14 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het

grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet dienstig kan aanvoeren, vermits dit artikel van toepassing is op familieleden van een Belg.

2.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- een positieve woonstcontrole door de lokale politie Sint-Niklaas van 22 november 2013;
- een verklaring wettelijke samenwoning van 15 januari 2014;

- 12 ongedateerde foto's waarop verzoekster samen met haar partner te zien zou zijn.

2.7. Verzoekster voert aan dat zij haar EU-partner reeds veel langer dan 2 jaar kent en reeds geruime tijd met hem een relatie heeft. Verzoekster betoogt dat zij en haar partner elkaar reeds kenden toen ze beiden nog in Albanië woonden en dat de door haar voorgebrachte foto's deels zijn genomen in Albanië en deels in Groot-Brittannië. Dit bloot betoog doet echter geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat de meerdere ongedateerde foto's niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen verzoekster en haar partner aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden. Waar verzoekster aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt alsook over een afdoende huisvesting, wordt opgemerkt dat hierover geen uitspraak werd gedaan door de gemachtigde van de staatssecretaris. Zelfs indien aan de voorwaarden in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet zou zijn voldaan, wijzigt dit niets aan de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat zij thans zwanger is van haar eerste kind samen met haar partner en dat zij vanaf de geboorte sowieso aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zal voldoen. Zij legt daartoe een zwangerschapsattest neer bij haar verzoekschrift, met voorziene bevallingsdatum op 15 mei 2015. Er wordt opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster melding heeft gemaakt van haar zwangerschap. Dat verzoekster in de toekomst eventueel aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zal voldoen, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te genieten. Dit neemt niet weg dat verzoekster een nieuwe vestigingsaanvraag kan indienen op het ogenblik dat zij een gemeenschappelijk kind heeft met haar partner.

2.8. Verzoekster toont niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet beschikt. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf overeind blijft, kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat gelet op de nietige beslissing tot weigering van verblijf ook het bevel om het grondgebied te verlaten nietig is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA